

Lévy a Babiš. Kdo přijal v „neosobní kanceláři“ koho?

Radim Lhoták se zamýšlí nad příkladnou slepotou, s níž se česká oficiální média rozplývala nad chytráctvím levicového globalisty Bernarda-Henri Lévyho a přitakávala jeho pejorativním odsudkům Andreje Babiše.

Autor: Radim Lhoták

Nejpomatenější věta, jakou jsem v poslední době zaznamenal na českých zpravodajských portálech, vyšla z úst Bernarda-Henri Lévyho a zněla: „Česká republika, tak jak ji mám rád, jak ji vidím v představách, má dva duchovní otce – Václava Havla a Milana Kunderu.“

Jedno je jisté, Bernard-Henri Lévy získal veřejné ocenění „přední francouzský spisovatel a filosof“ jenom proto, že se stal dobře placenou hlásnou troubou globalistů usilujících o nový světový řád, jehož podstatou je odlidštění člověka, morální relativizace a ne-řád ve formě liberální svobody být kýmkoli a nikým zároveň. Tato svoboda není rozlišitelná od anarchie, s níž se na výsluní dostávají osobnosti typu Lévyho, které mají v povaze sebestřednost, narcismus a svévoli, nebo také potřebu „zajímavého života“ a být za každou cenu vidět, protože jinak by měli pocit hluboké prázdnoty. To jsou přesně vlastnosti lidí, v jejichž jádru bychom marně hledali něco duchovního, neboť vpravdě duchovní člověk nemusí vyčnívat a nepotřebuje být obdivován.

Pouze podobný typ intelektuála může nazvat duchovním otcem národa nějakého člověka jenom proto, že se mu veskrze podobá. Jak se říká, vrána k vráně sedá. Jen není jisté, kdo ke komu by se měl připodobnit víc, zda Havel k Lévymu, nebo naopak. Přitom filosofem není a

nebyl ani jeden z nich. Koneckonců liberalismus a liberální demokratismus jsou vyprázdněné ideologické kategorie, které nemají s nějakou ideou moudrého (nebo také filosofického) chápání světa co společného. Jde o čiré dnes již vyprázdněné floskule, jimiž mesianističtí židé jako Lévy matou hlavy „gojímům“, aby přestali mít třeba jen tušení o tom, co jim prospívá a co ne.

Liberální spiklenci a komedianti

Tito pánové se tváří jako demokraté pouze navenek, ale ve své podstatě nesnesou žádnou opozici a svůj světonázor diktují úplně všem. Lévy i Havel dokonce neváhali nabádat k **válečným zločinům**, s jejichž pomocí by se uskutečnila jejich naivní a filosoficky nepodložená představa „svobodného světa“, v níž by platil jediný kategorický imperativ: jejich „řád bytí“, s nímž se dobrali „uznání“ nejvyšších světových mocenských autorit a pro něž hráli a dosud hrají roli „užitečných idiotů“.

Jedna věc je o demokracii mluvit a druhá je demokracii rozumět. A takové porozumění oběma pánům chybí. Postrádají ovšem i smysl pro objektivní realitu, pro reflexi lidské zkušenosti a pro jakoukoli tradici. Samozřejmě, vždyť jsou to liberálové, pro něž konzervatismus a pochopení lidské povahy, která se vyvíjela tisíce let, a ne ve všech národech a rasách stejně, znamenají totéž, co populismus. Přičemž z jejich úst jde o pejorativní nálepku, neboť sami pohrdají kolektivní identitou a národní kulturou.

Filosofie, nebo spíše intelektualismus **Václava Havla** byl ryzím komediantstvím, s nímž dokázal své filosofické vzory, jež patrně vůbec nepochopil, dokonale komolit. Ovšem i toto „komolení“ deklamované z divadelních pódíí bylo spíše „nejapným parafrázováním“ ve šroubovaných dialogích jeho podprůměrné dramaturgické tvorby. Pravého Heideggera nebo Patočku bychom v nich hledali opravdu jen těžko.

Kunderovi svobodní kostlivci

Pokud se Lévy ve svém označení Václava Havla za „duchovního otce národa“ krutě spletl pod vlivem západních médií, která z morálního zrádce národa učinila spasitele Čechů a Slováků od krutovlády komunistů, potom v případě Kundery lze velmi přesně usuzovat o Lévyho povaze na základě analogie. A platí to i obráceně.

Kundera je zářný příklad spisovatele, který při své ztrátě identity a pocitu příslušnosti k jakékoli společnosti či národu, jinými slovy při svém extrémně vypjatém individualismu, přispěl k obecnému morálnímu i kulturnímu rozkladu západní společnosti. Byť jeho vliv nelze přeceňovat. Nic proti lidem, kteří se cítí být ze své přirozenosti vyloučeni mimo generaci. Pokud je to výraz jejich geniality a dokážou myslet s dostatečným nadhledem, mohou být přínosem pro celé lidstvo. Nesmějí se však domnívat, že by měli ostatní lidi formovat ke svému obrazu. To první se Milana Kundery příliš netýká, to druhé ho vcelku dobře charakterizuje.

Svět podle Milana Kundery je místo, kam bylo lidské bytí vrženo bez vlastního přičinění a

postrádá vyšší směrníky pro své chování i přirozenost. Včetně pohlavní identity. V daném smyslu tady můžeme mluvit o dekadenci či nihilismu. Levicový anarchista a striktní ateista kritizuje komunistické zřízení, z čehož nutně vyplývá, že jeho poselství musí být falešné. Autentická lehkost jeho bytí, k níž dospěl popřením všech morálních zásad a společenských omezení, je přitakání pomíjivé existenci plné různých ulehčení, iluzí a náhražek. Takový „pobyt ve světě“ nemá duchovní rozměr. Jak potom může být Kundera vydáván za duchovního otce? Jedině z úst stejně vyprázdněného a bezduchého egoisty.

Opravdu nesnesitelná lehkost bytí

Například postavy Kunderova románu *Nesnesitelná lehkost bytí* nejenže postrádají duchovně transcendentální rozměr, ale jsou jim cizí i problémy, které obecně považujeme za určující pro lidskou přirozenost. Vrcholný spisovatelův pojem pro vyjádření charakteru společenského řádu je „kýč“. Pro Kunderu je kýč vše, co dává lidem důvod ke vzájemnosti a co utváří lidskou pospolitost jako něco nadřazeného jedinci. Kýč spatřuje i v rodinném štěstí. Jakýkoliv spojující duchovní obsah, jakákoliv duchovní autorita v něm vyvolává nudu a znechucení. Jedinou autoritou, byť prezentující se pouze knihami a nikoli politickou aktivitou jako Lévy, zůstává on sám ve svém odmítnutí všeho, co ho přesahuje.

A jaký je Kundera filosof, o tom svědčí citát z výše jmenované knihy:

„Chvíle defekace (vyměšování) je každodenní důkaz nepřijatelnosti Stvoření. Buď anebo: buď je hovno přijatelné (a potom se nezamykejme na záchodě), anebo jsme stvoření nepřijatelným způsobem.“

Tento citát není nahodilý ani okrajový. Kundera připisuje problematice defekace velkou váhu a věnuje jí celou kapitolu, v níž se většinou zaobírá ateistickými filosofickými úvahami. „Kult rodinného života jako nejvyšší hodnoty,“ píše Kundera, „musí nevyhnutelně vést ke zřeknutí se individuální aspirace.“ Jde údajně o určitou formu „zfalšovaného života“. Únik ze všech takovýchto „stereotypů“ potom znamená svobodu. A tak bych mohl pokračovat.

Všichni liberálové typu Lévyho či Kundery usilují o jeden globální svět nikoliv proto, že by v něm spatřovali následek posledních příčin pro jednotnou a univerzální společenskou stavbu, ale právě naopak, protože v každé morálně kulturní a duchovní stavbě spatřují „tíhu bytí“, již je třeba jednou provždy vymýtit z celého světa. A tito „liberasti“ (používám toto slovo jako příhodný neologismus pro lidskou úchylku v liberálním fanatismu) vnucují všem lidem na celé planetě, a v případě Lévyho i hrubou silou, svoje relativistické, nihilistické, subjektivistické a dekadentní pojetí lidských hodnot a vyprázdněného bytí, které nemůže skončit jinak, než pádem do otroctví.

Dotčený občan Babiš

Ale jak do toho všeho zapadá Andrej Babiš? Co má společného s naším třílístkem liberastů?

Mnoho a zároveň skoro nic. Nevím, zda Babiš při rozhovoru s Lévyem dobře věděl, kdo Bernard-Henri Lévy ve skutečnosti je. Příliš respektu mu však neprojevil. Zdá se, že ho považuje za povaleče v téže „žvanírně“, s jakou se potýká v českém parlamentu. Zato Česká televize se vůči Lévyemu mohla přetrhout servilností a **protektorátní portál Forum24** nazval tohoto extrémně levicového a bezohledného globalizátora dokonce „**slavným myslitelem**“, aby nikdo nezapochyboval o váze jeho slov, když prohlásil, že naše země udělala v souvislosti s obhajobou národní svébytnosti „velký krok zpět“.

Podle našich zpravodajských médií zjevně není český občan dost liberálně vykořeněný, dostatečně bezzásadový a epikurejsky zvrácený. Všichni vlastenci a konzervativně smýšlející aktivisté jsou politická spodina, jako **Okamura**, jako Marine Le Penová a další údajní „populisté“. Samozřejmě, Lévy jim nemůže přijít na jméno, a Babiš, bohužel, kromě nepřátel útočících na jeho osobu nedokáže rozlišit, kdo je kdo. Ale dobrá zpráva je, že z Lévyho se takový Babišův nepřítel stal, protože na něho zaútočil nejen jako na politika, když ho nazval „populistou s oportunistickou tvář“, ale i jako na krajně povrchního byznysmena, když se poškleboval nad Babišovým vychloubáním se jeho firemními aktivy ve Francii.

V druhém ohledu je nutné dát Lévyemu zapravdu. V prvním je však třeba podpořit Babišovu „ideologickou nevyzrálou“, s níž se nakonec sám vrhl do politiky a Bernarda-Henri Lévyho považuje za stejného žvanila, jako třeba Kalouska. Ti naši matadoři ideové levice i pravice udělali z parlamentní demokracie skutečně bezmeznou „žvanírnu“, z níž se odporem ježí chlupy po těle nejen Babišovi. Třeba zrovna takový Kalousek, kolik toho už navykládal, aniž by řekl jedinou podstatnou myšlenku, která by vrhla alespoň nějaké světlo poznání na náš zatuchlý politický dvorek.

Babiš je muž činu a moci. Babiš se rozhodl vzít vládu do svých rukou a zatím mu v tom nebrání jeho nezáludné přesvědčení, že pustou žvanírnou je politika sama o sobě. Jediné důležité jsou pro něho strany Má dáti a Dal. Zjevně ještě nepochopil, že i za své miliardy a tržní úspěch vděčí právě takovým „liberálním myslitelům“ a „hlasatelům svobody“, jako je Bernard-Henri Lévy. Až to pochopí, předá zpět své politické žezlo politickým žvanilům, s nimiž byl dosud ve při, a založí nějaký východní mozkový trust honosící se názvem „Pod praporem svobody a demokracie“. Aby i Češi a Slované pochopili, „co se sluší a patří“.

Ledažebly...

Psáno pro Dělský potápěč